

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 93/04

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. apríla 2004 predbežne prerokoval sťažnosť AUTO TAURIS, s. r. o., R. S., zastúpenej advokátom JUDr. J.B., B., ktorou namietal porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde v Rimavskej Sobote pod sp. zn. 1 Cb 293/98, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť AUTO TAURIS, s. r. o., **o d m i e t a** pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. februára 2004 doručená sťažnosť AUTO TAURIS, s. r. o., R. S. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní Okresného súdu v Rimavskej Sobote (ďalej len „okresný súd“) vedenom pod sp. zn. 1 Cb 293/98.

Sťažovateľka okrem odôvodnenia zbytočných prietáhov uviedla, že v konaní sa nestážovala a ani v konaní pred odvolacím súdom si nemohla dovoliť podať sťažnosť podľa

predpisov upravujúcich vybavovanie sťažností orgánmi štátnej správy súdov z obavy pred výsledkom konania.

2. Ústavný súd podľa čl. 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Právny prostriedok, na uplatnenie ktorého má právo každý účastník konania podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“) považuje ústavný súd v zmysle svojej stabilnej judikatúry za efektívny a účinný prostriedok ochrany účastníka konania pred takým postupom všeobecného súdu, ktorý sa vyznačuje zbytočnými prietťahmi.

Podľa názoru ústavného súdu podanie sťažnosti na prietťahy v konaní podľa § 17 ods. 1 zákona o štátnej správe súdov v spojení s § 6 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov sa zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prietťahov. Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietťahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť

sudcu konať bez zbytočných prietáhov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť (§ 2, § 30, § 52, § 116 a § 118 citovaného zákona).

Sťažovateľka nepreukázala, že si sťažovala podľa § 17 ods. 1 zákona o štátnej správe súdov v spojení s § 6 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov a tvrdila, že uvedenú podmienku nespĺnila z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Dôvody hodné osobitného zreteľa sťažovateľka videla v hrozbe procesného neúspechu v konaní o veci samej, najmä v odvolacom konaní. Vzápätí však po doručení uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) 29. januára 2004 podala priamo sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavnému súdu. Tvrdená obava z výsledku konania pred krajským súdom ako odvolacím súdom neobstojí. Uznesenie krajského súdu bolo doručené okresnému súdu už 9. augusta 2001. Napriek tomu sťažovateľka neurobila žiaden úkon, ktorým by sa ona alebo jej právny zástupca aspoň informovali o stave konania, ak už nie priamo sťažovali na zbytočné prietahy, prípadne požiadali o doručenie tohto uznesenia odvolacieho súdu. Preto ústavný súd neakceptoval argumenty o dôvodoch hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Na základe týchto zistení a právnych záverov ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky ako neprípustnú (§ 25 ods. 2 a § 53 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde).